

αθη έκταθειμένη εις τὸν τρόμον τῆς μάστιγος. Εἰς τὴν καταχθόνιον διάνοιαν τοῦ Ἑρρίκου, βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ πιθανότης τοῦ θανάτου τῆς εἰσέχουσε τὰ μέγιστα τὴν θέλησιν του νὰ τὴν περιορίσῃ ἐντὸς τοῦ Λονδίνου διὰ τὸ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἐκλέγει τὰ θύματά του, καὶ ὅτι τὸ ἀμερόληπτον αὐτοῦ δρέπανον κτυκᾷ, κατὰ τὰς εὐφροσύνας αὐτοῦ ἡμέρας, τὰς ἀγερωχοτέρας κεφαλὰς καθὼς καὶ τὰς ταπεινοτέρας.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεριμένετο τὸ θέσπισμα, ἡ διαπόρθησις τῆς Ῥώμης ἔλαβε χώραν. . . . Ὁ Πάπας αἰχμάλωτος ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ Σαιν-Ἄνς, καὶ ἐλευθερωθεὶς ἤδη ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ε' δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπογράψῃ τὴν δυσφημίαν τῆς θείας τοῦ αυτοκράτορος, ὑπὲρ ἣς αἱ κατακρυφαὶ ἠτιχήουν καθ' ἅ πασαν τὴν Εὐρώπην. Τέλος, διὰ τὰ συμβεβηθέντων τὰ συμφέροντα καὶ ἰδίως τὰ ἰδικά του, διώρισε ὡς ἐξαρχον αὐτοῦ εἰς Λονδίνον, ὅπως ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, τὸν καρδιάλιον Καμπέγγιον, παραγγείλας αὐτῷ νὰ ὀδεύτῃ, ὅσον τὸ δυνατόν βραδέως. . . . Ὁ καρδιάλιος ἦτο γέρων καὶ ἀρθρητικός, αἱ δὲ προσβολαὶ τῆς νόσου ἐχρησίμειυσαν ἐγκαίρως, καὶ ἐξιτέλεισι τόσον καλῶς τὴν ὁποίαν εἶχεν διαταγὴν, ὥστε τῷ ἐχρησιάσθησαν δύο μῆνες διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ Ῥώμης εἰς Λονδίνον.

Ἡ Ἄννα μαθοῦσα ὅτι ὁ ἐξαρχος ἦτο καθ' ἑδδὸν τῆς Ἀγγλίας, ἔγραψε καὶ ἐτέραν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν καρδιάλιον Βολσέην διὰ νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν τῆς.

«Τότε, τῷ ἔλεγε, τότε μόλιον, μιλόρδε, θέλω ἀναγνωρίσει τί πράττετε ὑπὲρ ἐμοῦ ἀναμένουσα ἔχω καλὴν διαθεσιν. . . ἀλλ' αὐτὴ εἶναι μεγάλη. . . Ὅθεν μὲν δευμένη τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς εὐμερείας σας καὶ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεώς σας εἰς τὸν ὑψηλὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς. . . Αὐτὴ εἶναι, μιλόρδε, ἡ εὐχὴ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀφρωσιωμένης δούλης σας

«*Ἄννης Βολσέην*»

Ἄλλ' ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἦτο εὐγνώμων ὡς ἡ Ἄννα πρὸς τὸν καρδιάλιον διὰ τὰς προσπαθείας αὐτῆς κατέβαλε νὰ συστήσῃ δικαστήριον παράνομον καὶ ἀυθαίρετον, ἀπειναντίας τὸν ἀπικάλισεν *αιρετικὸν, συνωμότην, καὶ μοιχρὸν*. . . . Ὁ Βολσέης ἐπέλα εἰς ὅλα ταῦτα διότι εἶχεν ὑπὲρ ἐαυτοῦ τὸν βασιλέα, τὴν ἔρωμένην τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς κόλακας, οἵτινες ἀγέληδὸν περικυκλοῦσιν ἄνθρωπον, οἷος ἦτο ὁ Βολσέης, ὅστις δὲν ἔπρωγεν ἤδη ἢ ἐντὸς πινακίων διαχρῆτων διότι ὁ ἀργυρος δι' αὐτὸν ἦτο πολὺ κοινός.

Ὁ Βολσέης εἶχε τὰ μέγιστα συντελεσεῖς εἰς τὴν σὺναψιν τοῦ γαμικοῦ δεσμοῦ μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Ἄννης. . . Ὁ Ἑρρίκος ἦτο ἄνθρωπος τοῦ οἴου ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐβλεπε καὶ τὸ οὖς δὲν ἤκουεν. Ἐρως, ἐρωμένη καὶ βίος τρυφή καὶ ἄσματος ἀπησχόλου τὰς στιγμάς τυράννου, ὅστις ἐπαίξε μὲ τὰς κεφαλὰς καὶ τῶν μᾶλλον εὐνοϊκῶν του. . . . Ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα μὲ τὸ προσυχητήριόν της, τὰ κομβολογία της καὶ τὴν αὐστηρὰν θρησκείαν της, δὲν ἦτο γυνὴ κατάλληλος διὰ ὑπουργὸν ἀπληστον πρὸς ἰσχύ, καὶ φοβούμενον μὴ ὁ κύριος του ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειρῶν του. Ὁ ὑπουργὸς ἐζητεῖ ὅτι εὐρεν εἰς τὴν Ἄνναν Βολσέην, πλάσμα πλασθὲν ἐκ τοῦ

ἔρωτος καὶ διὰ τὸν ἔρωτα. . . Ὁ Ἑρρίκος ἔκυπτεν ὑπὸ ζυγὸν γλυκῶν, καὶ τὸν ζυγὸν τοῦτον ἀνείχετο καταχόμενος ὑπὸ μαγγανίας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, διότι πραγματικῶς ὑπάρχει.

Ἄλλ' εἰς τὸν Βολσέην ἦτο ἀδιάφορον, ἀν ἡ διηθησιμὴν αὐτοῦ, ἦτις ἀπαξ εἶχε περιτυλίξῃ τὸν κύριόν του, ἦτο καθηγιασμένη καὶ νόμιμος. Ἦτος ἐν τῇ διεφθαρμένῃ αὐτοῦ διανοίᾳ, τὴν ἐνόμιζεν διαρκετέραν ἄλλως πῶς. Ὁπωσδήποτε, ἔλαβε τέλος τὴν ἐντολὴν τοῦ παρὰ τοῦ Πάπα Ὁ Καμπέγγιος ἔφρασε, καὶ οἱ δύο ἐξαρχοὶ ἤ-ξαντο πάραυτα τῆς διαδικασίας. Ἡ Ἄννα ἐγκατέλειπε τὸ Λονδίνον εὐσηχμοσύνης χάριν.

Τὸ δικαστήριον ἐοικροτήθη ἐν Λονδίῳ οἱ δύο τοῦ Πάπα ἐξαρχοὶ προσεκάλεσαν τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας ἐνώπιον αὐτῶν. . . Οἱ βασίλεις ἐνεφανίσθησαν προσωπικῶς. ὅτε δὲ τοῦ ἐπεφώνησαν, ὁ Ἑρρίκος ἀπήντησεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ. . . Ἡ βασίλισσα ἦτο μελανειμὴν, ἡ δὲ στάσις της ἦν γαλήνιος, ἀν καὶ ἡ ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς της ταραχὴ ἀπεικονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της. . . Ὅταν ὁ ἐξαρχος ἐπρόφερε τὰς ἀκολουθούσας λέξεις, δι' ὧν ἠντήχησε ἡ αἰθουσα.

«Καὶ ἡ ὑψηλοτάτη, κραταιοτάτη καὶ ἐνδοξοτάτη κυρία καὶ πριγκίπεσσα. . .

Πρὶν ἢ τελειώσῃ τὸν λόγον, ἡ Αἰκατερίνα, χωρὶς νὰ προσβλέψῃ πρὸς αὐτὸν, χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ἀνίσταται ἀπὸ τῆς ἐδρας της καὶ ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως. ἀσπάζεται τὰ γόνατά του καὶ καταβρέχει αὐτὰ μὲ δάκρυα. . . τὸν παρακαλεῖ, τὸν ἐξορκίζει, ἰδὸν καθικετεύει ἐν ὀνόματι παντός ὅτι δύναται νὰ προκαλέσῃ παλμοῦς ἀνθρωπίνης καρδίας. . . Ζητεῖ λέξιν διὰ τῆς ὁποίας νὰ μαλαξῇ τὴν σιδήραν ἐκείνην καρδίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔρως μόνον συνεχίνει. Ἡ βασίλισσα εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρισκομένη δὲν ταπεινοῦται, διότι δέεται ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς της, ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς της, τὴν ὁποίαν ἀπόρασις βάρβαρος δύναται νὰ προσβάλῃ ὡς νόθον, καὶ ν' ἀτιμάσῃ διὰ παντός.

— Μεγαλειότατε, εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ὁποῖου εἶδους δικαστήριον συνεκροτήσατε; μήπως διὰ νὰ μὲ δικάσῃ; ἀλλὰ τί ἐπρῆξα; εἶμαι ἀθῶα, καὶ μόνον ὑμᾶς γνωρίζω ἐδῶ ὡς ἔχοντα ἐπ' ἐμὲ ἰσχύ. ὑμεῖς εἶσθαι τὸ μόνον ὑποστήριγμά μου, ὁ μόνος προστατῆς μου. ἐδῶ εἶμαι δυστυχῆς γυνὴ μεμονωμένη, ἀνυπεράσπιστος καὶ ἐκτεθειμένη εἰς τὰς προσβολὰς κυριῶν ἐχθρῶν. Ἐγκατέλιπον τὴν οἰκογένειάν μου καὶ τὴν πατρίδα μου ἐπὶ τῇ πίστει μόνον ἢ εἶχον εἰς ὑμᾶς, καὶ τώρα ἀκόμι εἰς τὴν ξένην τούτην γῆν, εἶμαι μόνη, ἐγκαταλειμμένη ὑπὸ πάντων καὶ μὴ ἔχουσα, μὴ θέλουσα νὰ ἔχω ἄλλον προσάτην παρὰ ὑμᾶς καὶ τὴν τιμὴν σας. . . Ἑρρίκε, θέλεις, λοιπὸν ν' ἀπωλεσθῇ διὰ παντός ἡ θυγάτηρ σου! . . . Σκέφθητι ὅτι εἶναι τὸ πρωτότοκον τέκνον σου! . . . Πρέπει τὸ κοράσιον αὐτὸ ν' ἀτιμασθῇ ἐνῶ ἡ μήτηρ του εἶναι ἀθῶα, ὁ δὲ πατὴρ του κυριάρχης! . . .

Ἐἶτα ἀναστὰς προσέβλεψε περὶ ἐαυτὴν μετ' ἀξιοπρεπείας. τότε ἡ γυνὴ, ἡ ἀπλητισμένη μήτηρ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν βασίλισσαν.